

RICK RIORDAN

APOLLON

TYRANNENS

GRAV

Översättning
Torun Lidfeldt Bager

BONNIER
CARLSEN

APOLLON – DEL 4 – TYRANNENS GRAV

Copyright © 2019 by Rick Riordan

Originalalets titel: The Trials of Apollo: The Tyrants Tomb

All rights reserved

Först utgiven i USA av Disney • Hyperion,
an imprint of Disney Book Group.

Permission for this edition was arranged through
the Galt and Zacker Literary Agency.

Utgiven på svenska av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2020

Redaktör: Maggie Andersson

Översättning: Torun Lidfeldt Bager

Omslagsillustration © Peter Bergting 2020

Omslagsformgivning: Caroline Linhult

Typsnitt: Indigo Antiqua, Trajan Pro

ISBN 978-91-7803-754-4

Tryckt av ScandBook, EU 2020

www.bonniercarlsen.se

Till minne av Diane Martinez, som förändrade
mångas liv till det bättre

DEN MÖRKA PROFETIAN

*Brända orden såsom minnet upplyft.
Månen stiger ny på djävulstoppar.
Han som förvandlades får svår uppgift.
Floden Tibern fylls av många kroppar.*

*Men åt söder följa måste solen,
mörkan gång till dödens heta rike.
Hitta herren över vita hästen,
och finna korsordsviskarens like.*

*Lester till palats i väster strövar.
Dottern till Demeter finner rotspår.
Vägen känner endast guide med klövar.
Vandra den i egen oväns fotspår.*

*När alla tre känns till och Tibern nås,
då får Apollon dansa jive förstås.*

*Här finns ingen mat
Sega fiskarna är slut
Kliv ur min likbil*

JAG TROR PÅ att lämna tillbaka döda kroppar.

Det känns väl som en självklar artighet? När en krigare dör bör man göra allt man kan för att återbörda kroppen till de anhöriga så att de kan utföra sina begravningsriter. Kanske är jag gammaldags. Jag är faktiskt över fyratusen år gammal. Men jag tycker att det är ohyfsat att inte ta hand om lik på rätt sätt.

Ta till exempel Akilles under trojanska kriget. En riktig skitstövel. Han släpade den trojanske kämpen Hektors kropp efter sin vagn runt stadens murar i flera dagar. Till slut fick jag Zeus att tvinga den där översittaren att återlämna Hektors kropp till hans föräldrar, så att de kunde ge honom en hederlig begravning. Men *kom igen!* Visa lite respekt för människorna du slaktar.

Sedan var det Oliver Cromwells lik. Jag tillhörde inte hans beundrare, men hallå. Först begraver engelsmännen honom

med alla hedersbetygelser. Sedan bestämmer de sig för att de hatar honom, så då gräver de upp honom och ”avrättar” hans kropp. Sedan faller hans huvud ner från pålen där det suttit spetsat i årtionden och skickas runt från samlare till samlare i nästan tre århundraden, som någon sorts vidrig souvenirsnöglob. 1960 viskade jag till slut i några inflytelserika personers öron: *Nu räcker det. Jag är guden Apollon och jag befäller er att begrava den där saken. Ni äcklar mig.*

När det gällde Jason Grace, min stupade vän och halvbror, tänkte jag inte lämna någonting åt slumpen. Jag skulle personligen eskortera hans kista till Jupiterlägret och ta farväl av honom med fullständiga hedersbetygelser.

Det visade sig vara ett bra beslut. Bland annat med tanke på ghulerna som anföll oss.

Solnedgången förvandlade San Francisco-bukten till en kittel av smält koppar när vårt privatplan landade på Oakland Airport. Jag säger *vårt* privatplan. Den chartrade resan var faktiskt en avskedspresent från vår vän Piper McLean och hennes filmstjärna till pappa. (Alla borde ha minst en vän med en förälder som är filmstjärna.)

Bredvid landningsbanan väntade ytterligare en överraskning som familjen McLean måste ha ordnat med – en blänkande svart likbil.

Meg McCaffrey och jag sträckte på benen medan markpersonalen med allvarliga miner lyfte ut Jasons kista ur Cessnans lastrum. Den blanka mahognylådan verkade glöda i kvällsljuset. Mässingsbeslagen glänste röda. Det var hemskt att den var så vacker. Döden borde inte vara vacker.

Personalen lastade in den i likbilen och flyttade sedan över vårt bagage till baksätet. Vi hade inte mycket – Megs ryggsäck och min (med hälsning från Macros Militära Galenskaper), min båge, mitt koger och min ukulele, plus några skissblock och en 3D-modell av Tempelkullen som vi hade ärvt av Jason.

Jag skrev under några dokument, tog emot flygplansbesättningens kondoleanser och skakade sedan hand med en trevlig begravningsentreprenör som gav mig nycklarna till likbilen och gick sin väg.

Jag stirrade på nycklarna och sedan på Meg McCaffrey, som bet huvudet av en seg fisk. Flygplanet hade varit försett med sex burkar av det sega röda godiset. Inte nu längre. Meg hade helt på egen hand gjort så att de sega fiskarnas ekosystem stod inför en kollaps.

”Är det tänkt att jag ska köra?” undrade jag. ”Är det här en hyrlikbil?”

Meg ryckte på axlarna. Under flygturen hade hon krävt att få bre ut sig på Cessnans soffa, så hennes mörka pagefrisyr låg platt mot ena sidan av huvudet. En strassprydd spets på de kattbågade glasögonen stack upp ur håret som en discohajfena.

Resten av klädseln var lika osmickrande – kippande röda sneakers, trådslitna gula leggings och den högt älskade knälånga gröna klänningen som hon hade fått av Percy Jacksons mamma. Med *högt* älskade menar jag att klänningen hade varit med om så många strider, och blivit tvättad och lagad så många gånger, att den mer såg ut som en punkterad varmluftsballong än ett klädesplagg. Runt Megs midja hängde det allra viktigaste – ett trädgårdsbälte med många fickor, eftersom Demeters barn aldrig går hemifrån utan ett sådant.

”Jag har inget körkort”, sa hon, som om jag behövde påminnas om att mitt liv för närvarande styrdes av en tolvåring. ”Pax för passagerarplatsen fram.”

Meg skuttade bort till passagerarsidan och hoppade in. Själv satte jag mig bakom ratten. Snart hade vi kört ut från flygplatsen och fortsatte norrut på Interstate 880 i vår hyrda svarta sorgebil.

Åh, San Francisco-bukten . . . här hade jag tillbringat många lyckliga stunder. Den vidsträckta missbildade geografiska skålen var proppfull med intressanta människor och platser. Jag älskade de gröna och guldfärgade bergen, den dimhöljda kustlinjen, det glänsande nätverket av broar och den galna sick-sacklinjen av bostadsområden som trängdes med varandra likt tunnelbanepassagerare i rusningstid.

På 1950-talet spelade jag med Dizzy Gillespie på Bop City i Fillmore. Under *Summer of Love* höll jag i en improviserad jamsession i Golden Gate-parken med Grateful Dead. (Förtjusande killar, men var de verkligen *tvungna* att ha femton minuter långa solon?) Under 1980-talet hängde jag i Oakland med Stan Burrell – mer känd som MC Hammer – när han introducerade pop-rap. Jag kan inte ta åt mig äran för Stans musik, men jag kom faktiskt med råd när det gällde hans kläddval. Fallskärmshopparbyxorna i guldlamé? Min idé. Varsågod, fashionistas.

Större delen av San Francisco-bukten väckte trevliga minnen till liv, men medan jag körde kunde jag inte låta bli att snegla åt nordväst, mot Marin County och Mount Tamalpais mörka topp. För oss gudar var det Othris, titanernas hem. Trots att våra urgamla fiender var besegrade och deras palats

förstört kunde jag fortfarande känna det ondskefulla suget därifrån, som om en magnet försökte dra järnet ur mitt numera dödliga blod.

Jag gjorde mitt bästa för att skaka av mig känslan. Vi hade andra problem att ta itu med. Dessutom skulle vi till Jupiterlägret, ett vänskapligt sinnat territorium på den här sidan av bukten. Jag hade Meg som förstärkning. Jag körde en likbil. Vad i all världen kunde gå på tok?

Interstate 880 slingrade genom slättmarken i de östra delarna av San Francisco-bukten, förbi lagerlokaler och hamnkvarter och rader med butiker och förfallna enplansvillor. Till höger om oss reste sig Oaklands centrum, ett litet gytter av skyskrapor vända mot sin coolare granne San Francisco på andra sidan bukten som för att förkunna: *Vi är Oakland! Vi finns också!*

Meg lutade sig bakåt i sätet, satte sina röda sneakers på instrumentpanelen och öppnade fönstret en smula.

”Jag gillar det här stället”, bestämde hon sig för.

”Vi har precis kommit hit”, sa jag. ”Vad är det du tycker om? De övergivna lagerlokalerna? Den där skylten med *Bo's Chicken'N'Waffles?*”

”Naturen.”

”Räknas betong som natur?”

”Det finns träd också. Växter som blommor. Fukt i luften. Eukalyptusen luktar gott. Det är inte som ...”

Hon behövde inte avsluta meningen. Vår tid i södra Kalifornien hade dominerats av stekande hetta, extrem torka och rasande bränder – allt på grund av de magiska brinnande tunnlarna som styrts av Caligula och hans maniskt hatiska

bästis, besvärjerskan Medea. San Francisco-bukten hade inte några av de problemen. I alla fall inte för tillfället.

Vi hade dödat Medea. Vi hade släckt elden i de brinnande tunnlarna. Vi hade befriat den erythraiska sibyllan och skänkt lindring till människorna och till de vissnande naturandarna i södra Kalifornien.

Men Caligula levde fortfarande i allra högsta grad. Han och hans medkejsare i Triumviratet var fortfarande helt inriktade på att ha kontroll över alla möjligheter att utfärda profetior, ta över världen och forma framtiden efter sina egna sadistiska idéer. Just nu var Caligulas flotta av ondskefulla lyxyachter på väg mot San Francisco för att anfälla Jupiterlägret. Jag kunde bara föreställa mig vilken sorts djävulsk förödelse kejsaren skulle låta regna över Oakland och *Bo's Chicken'N'Waffles*.

Även om vi på något sätt lyckades besegra Triumviratet så kontrollerades det främsta oraklet, det i Delfi, fortfarande av min gamle ärkefiende Pyton. Jag hade ingen aning om hur jag skulle kunna besegra honom i min nuvarande skepnad som sextonårig vekling.

Men visst. Bortsett från det var allting toppen. Eukalyptusen doftade gott.

Trafiken saktade ner vid avfarten till I-580. Tydligen följde inte bilförarna i Kalifornien seden att respektera likbilar och släppa fram dem. Kanske tänkte de att vi inte hade bråttom, eftersom minst en av våra passagerare redan var död.

Meg lekte med fönsterhissarna och höjde och sänkte rutan.
Reeee. Reeee. Reeee.

”Hittar du till Jupiterlägret?” frågade hon.

”Så klart.”

”För det sa du om Halvblodslägrret också.”

”Vi kom fram! Till slut.”

”Frusna och halvdöda.”

”Hör du, infarten till lägrret ligger faktiskt där borta.” Jag vinkade vagt mot Oakland Hills. ”Det finns en hemlig ingång i Caldecott-tunneln eller nåt.”

”Eller nåt?”

”Alltså, jag har ju aldrig *kört* till Jupiterlägrret”, erkände jag. ”Vanligtvis nedstiger jag från himlen i min lysande solvagn. Men jag vet att Caldecott-tunneln är huvudingång. Det finns förmodligen en skylt. Kanske ett körfält: *Endast för halvgudar.*”

Meg kikade på mig över kanten på sina glasögon. ”Du är världens dummaste gud.” Hon stängde fönstret med ett avslutande *Reeee SCHLOOMP!* – ett ljud som påminde obehagligt mycket om en giljotin.

Vi svängde västerut på Highway 24. Köerna lättade när vi närmade oss bergen. Vägarna gick på pelare förbi bostadsområden med slingrande gator, höga barrträd och vitrappade hus som klättrade uppför gräsklädda raviner.

En vägskylt utlovade CALDECOTT-TUNNELN 3 KM. Det borde ha känts tröstande. Snart skulle vi passera gränsen till Jupiterlägrret, in i en tungt bevakad, magiskt kamouflerad dal där en hel romersk legion kunde skydda mig från mina bekymmer, åtminstone för ett tag.

Varför reste sig då håret i nacken som darrande havsmaskar?

Någonting var fel. Det gick upp för mig att den känsla av obehag jag hade haft sedan vi landade kanske inte berodde på det avlägsna hotet från Caligula, eller det gamla titanlägrret på Mount Tamalpais, utan något mer överhängande ...

någonting illvilligt som kom närmare.

Jag kastade en blick i backspegeln. Genom bakrutans tunna gardiner syntes inget annat än trafik. Men sedan var det något som speglades i den blanka ytan på Jasons kistlock, en mörk skepnad som rörde sig utanför, som om ett föremål i mänsklig storlek precis hade flugit förbi likbilen.

”Du, Meg?” Jag försökte hålla rösten stadig. ”Ser du nåt ovanligt bakom oss?”

”Ovanligt som vad då?”

DUNS.

Likbilen krängde som om en släpvagn full med metallskrot plötsligt hade hakats på. Ovanför mitt huvud dök två fotformade avtryck upp i det stoppade taket.

”Någonting landade precis på taket”, kom Meg fram till.

”Tack, Sherlock McCaffrey! Kan du få bort det?”

”Jag? Hur då?”

Det var en irriterande rimlig fråga. Meg kunde förvandla ringarna på sina långfingrar till grymma guldsvärd, men om hon frammanade dem i ett trångt utrymme, som inuti likbilen, skulle hon a) inte ha plats att svinga dem och b) kanske råka spetsa mig och/eller sig själv.

KNACK. KNACK. Fotavtrycken blev djupare när saken balanserade sin vikt som en surfare på en surfingbräda. Den måste vara oerhört tung som kunde sjunka ner i metalltaket.

Ett gnällande ljud bubblade upp i min strupe. Händerna darrade på ratten. Jag längtade efter min båge och kogret som låg i baksätet, men jag skulle inte ha kunnat använda dem. Att skjuta med projektilvapen medan man kör är absolut förbjudet, ungar.

”Du kanske kan öppna fönstret”, sa jag till Meg. ”Luta dig ut och säg åt den att försvinna.”

”Öh, nej.” (Goda gudar, vad envis hon var.) ”Vad sägs om att du försöker skaka av den?”

Innan jag kunde förklara att det var en förfärligt dålig idé när man körde i åttio kilometer i timmen på motorvägen, hörde jag ett ljud som när man öppnar en konservburk – det skarpa väsande ljudet av luft som far ut ur metall. En klo gjorde hål i taket – en smutsig vit klo, stor som en borrhkrona. Sedan en till. Och en till. Och en till, tills det stoppade inner-taket var prytt med tio spetsiga vita klor – precis rätt antal för två väldigt stora händer.

”Meg?” pep jag. ”Skulle du kunna ...?”

Jag vet inte hur jag hade tänkt avsluta meningen. *Skydda mig? Döda den där saken? Kolla i baksätet om jag har några extra kalsonger?*

Jag blev oförsäkamt avbruten av att varelsen slet upp taket som om vi var en födelsedagspresent.

Genom det upprivna hålet stirrade en utmärglad, demonisk människoliknande varelse ner på mig. Den blåsvarta huden blänkte som på en fluga, ögonen var klotliknande och hade som en vit hinna och de blottade tänderna dröp av saliv. Runt kroppen fladdrade ett höftskynke av flottiga svarta fjädrar. Den gav ifrån sig en ruttnare lukt än vilken sopcontainer som helst, och tro mig, jag har trillat ner i ett par stycken.

”MAT!” ylade den.

”Döda den!” skrek jag till Meg.

”Sväng!” svarade hon.

En av alla irriterande saker med att vara inspärrad i min

ynkliga dödliga kropp – jag var Meg McCaffreys slav. Jag var tvungen att lyda hennes direkta order. Så när hon skrek ”sväng” vred jag ratten med ett kraftigt ryck åt höger. Likbil- len reagerade på ett fantastiskt sätt. Den krängde över tre körfält, dundrade rakt genom skyddsräcket och störtade ner i ravinen nedanför.

Inte sjyst, grabben

Grabben vill äta min grabb

De e min döda grabb

JAG TYCKER OM flygande bilar. Däremot ser jag helst att bilen faktiskt klarar av att flyga.

När likbilen uppnådde nollgravitation hade jag några mikrosekunder på mig att uppskatta den vackra naturen nedanför – en förtjusande liten sjö kantad av eukalyptusträd och vandringleder, och en liten badplats på den bortre stranden där människor hade kvällspicknick och kopplade av på filtar.

Åh, toppen, tänkte en liten del av min hjärna. Vi kanske åtminstone landar i vattnet.

Sedan föll vi – inte mot sjön, utan mot träden.

Ett ljud liknande Luciano Pavarottis höga C i *Don Giovanni* steg ur min strupe. Händerna var som klistrade vid ratten.

När vi störtade ner bland eukalyptusträden försvann ghuslen från biltaket, nästan som om trädgrenarna medvetet hade smällt till den så att den for iväg. Andra grenar verkade böja sig runt likbilen och på så sätt bromsa fallet och släppa ner oss

från en lövpydd, hostmedicindoftande gren till en annan, tills vi landade på marken på alla fyra hjulen med en skärande duns. För sent för att göra någon nytta utlöstes bilens airbagar och tryckte mitt huvud mot nackstödet.

Gula amöbor dansade framför mina ögon. Blodsmaken sved i halsen. Jag famlade efter dörrhandtaget, klämde mig ut mellan airbagen och sätet och tumlade ner på en bädd av svalt mjukt gräs.

”Blä”, sa jag.

Jag hörde Meg kråkas någonstans i närheten. Det betydde i alla fall att hon fortfarande levde.

Omkring tre meter till vänster slog vågorna mot sjöns strand. Rakt ovanför mig, nära det högsta eukalyptusträdets topp, morrade och vred sig vår blåsvarta demoniska vän, fångad i en bur av grenar.

Jag kämpade mig upp i sittande ställning. Näsan bultade. Det kändes som om bihålorna var fyllda med Vicks Vaporub. ”Meg?”

Hon kom vacklande inom synhåll runt likbilens front. Det hade redan börjat bildas blåtitor runt hennes ögon, förmodligen tack vare airbagen på passagerarsidan. Glasögonen var hela men sneda.

”Du är värdelös på att svänga.”

”Men goda gudar!” protesterade jag. ”Du befallde mig att ...” Min hjärna tvekade. ”Vänta. Hur kommer det sig att vi lever? Var det du som böjde trädgrenarna?”

”Meh.” Hon knyckte med händerna och de gyllene tvillingkroksablarna blixtrade till när de materialiserade sig. Meg använde dem som skidstavar för att hålla balansen. ”De kom-

mer inte att kunna hålla kvar det där monstret mycket länge till. Gör dig klar.”

”Va?” pep jag. ”Vänta. Nej. Inte klar!”

Jag drog mig upp på fötter med hjälp av dörren på förarsidan.

På andra sidan sjön hade picknicksällskapet rest sig från filtarna. Jag antar att de hade reagerat på att det föll ner en likbil från himlen. Jag såg suddigt, men någonting verkade konstigt med den där gruppen ... Var en av dem iförd rustning? Hade en annan getben?

Även om de skulle vara vänskapligt sinnade så var de alldeles för långt borta för att hjälpa till.

Jag ryckte upp dörren till baksätet. Jasons kista verkade vara i tryggt förvar i det bakre lastutrymmet. Jag tog min båge och kogret. Ukulelen hade försvunnit någonstans under airbagarna. Jag fick klara mig utan den.

Ovanför oss ylade varelsen och kastade sig fram och tillbaka i sin grenbur.

Meg snubblade. Hon hade svettpärlor i pannan. Sedan bröt sig ghulen loss, störtade nedåt och landade bara några meter bort. Jag hoppades att varelsens ben kanske hade brutits vid nedslaget, men sådan tur hade vi inte. Den tog några steg så att fötterna gjorde våta kratrar i gräset innan den sträckte på sig och morrade. De spetsiga vita tänderna var som pyttesmå spjälstaket.

”DÖDA OCH ÄTA!” skrek den.

Vilken underbar sångröst. Ghulen kunde ha varit sångare i vilket norskt dödsmetallband som helst.

”Vänta!” Min röst var gäll. ”Jag ... jag känner dig.” Jag viftade med ett finger, som om det kunde veva igång minnet.

Bågen som jag höll i ett stadigt grepp med andra handen skakade. Pilarna skallrade i kogret. ”V-vänta, snart kommer jag på det!”

Ghulen tvekade. Jag har alltid trott att de flesta tänkande varelser tycker om att bli igenkända. Vare sig vi är gudar, människor eller dreglande ghuler i höftskynken av gamfjädrrar så njuter vi av att andra vet vilka vi är, säger våra namn, erkänner vår existens.

Givetvis försökte jag bara vinna tid. Jag hoppades på att Meg skulle samla sig, anfälla varelsen och strimla den till stinkande ghul-tagliatelle. Men för tillfället verkade det inte som om hon kunde använda sina svärd till någonting annat än kryckor. Jag antog att det kunde vara tröttande att styra gigantiska träd, men ärligt talat kunde hon väl ha väntat med att tappa orken till *efter* att hon dödat Gamblöjan?

Vänta. Gamblöjan ... Jag tog ytterligare en titt på ghulen – den egendomligt spräckliga blåa och svarta huden, de mjölkvita ögonen, den överdimensionerade munnen och de pyttesmå springorna till näsborrar. Den luktade ruttet kött. Den bar en asätarens fjädrrar ...

”Jag känner dig faktiskt”, insåg jag. ”Du är en *eurynomos*.”

Försök själv att säga *du är en eurynomos* när tungan är tung som bly, kroppen skakar av skräck och du precis har blivit träffad i ansiktet av en likbils airbag.

Ghulens läppar kröktes. Silvertrådar av saliv droppade från hakan.

”JA! MATEN SA MITT NAMN!”

”M-men du är en likätare!” protesterade jag. ”Du ska vara i Underjorden och arbeta för Hades!”

Ghulen lade huvudet på sned som om den försökte komma ihåg orden *Underjorden* och *Hades*. Den verkade inte tycka lika mycket om dem som *döda* och *äta*.

”HADES GAV MIG GAMLA DÖDA!” ropade den. ”MÄSTAREN GER MIG FÄRSKA!”

”Mästaren?”

”MÄSTAREN!”

Jag önskade verkligen att Gamblöjan inte skrek. Den hade inga synliga öron, så den kanske hade dålig volymkontroll. Eller också ville den bara spruta äcklig saliv över ett så stort område som möjligt.

”Om du menar Caligula”, försökte jag, ”är jag säker på att han har gett dig alla möjliga löften, men det kan jag säga dig att Caligula är *inte* ...”

”HA! DUMMA MAT! CALIGULA ÄR INTE MÄSTAREN!”

”Inte mästaren?”

”INTE MÄSTAREN!”

”MEG!” ropade jag. Usch. Nu gjorde *jag* det.

”Ja?” väste Meg. Hon såg vildsint och krigisk ut när hon gick mot mig som en gammal gumma med sina svärdkryckor. ”Ge mig. En minut.”

Det var tydligt att hon inte skulle ta täten i just den här striden. Om jag lät Gamblöjan komma i närheten av henne skulle den döda henne och den tanken ansåg jag vara till nitiofem procent oacceptabel.

”Jaha, eurynomos”, sa jag, ”vem som än är din mästare så ska du inte döda och äta någon idag!”

Jag ryckte åt mig en pil ur kogret, lade den på strängen och

siktade som jag hade gjort bokstavligt talat miljoner gånger förut, men det var inte fullt lika imponerande när händerna skakade och knäna darrade.

Förresten, varför darrar dödliga när de är rädda? Det verkar så kontraproduktivt. Om *jag* hade skapat människorna skulle jag ha gett dem orubblig beslutsamhet och övermänsklig styrka när de blev skräckslagna.

Ghulen väste och sprutade spott.

”SNART KOMMER MÅSTARENS ARMÉER ATT RESA SIG IGEN!” vrålade den. ”VI SKA AVSLUTA JOBBET! JAG SKA SLITA KÖTTET AV MATEN INPÅ BARA BENEN OCH MATEN SKA ANSLUTA SIG TILL OSS!”

Maten ska ansluta sig till oss? Min mage hamnade i en plötslig luftgrop. Jag kom ihåg varför Hades älskade eurynomoi så mycket. Minsta reva från deras klor gav dödliga en sjukdom som gjorde att de tynade bort. Och när dessa dödliga sedan dog återuppstod de i form av något som grekerna kallade för *vrykolakasi* – eller zombier, som man skulle säga på modernt tevespråk.

Men det var inte det värsta. Om en eurynomos lyckades äta köttet från ett lik ända in till benet, så skulle skelettet återuppstå som den mest vildsinta och tuffa sortens odöda krigare. Många av dessa tjänade som Hades främsta palatsvakter, och det var ett jobb som jag *inte* ville söka.

”Meg?” Jag höll pilen riktad mot ghulens bröst. ”Backa undan. Låt inte den här saken riva dig.”

”Men ...”

”Snälla du”, bad jag. ”Lita på mig, för en gångs skull.”

Gamblöjan morrade. ”MATEN PRATAR FÖR MYCKET! HUNGRIG!”